

ROMANA

Katrina Cudmore

A szenvedély hevében

Jessica Hart

Nászút a főnökkel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzéteni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kartina Cudmore, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A ROMANA 787. eredeti címe: *Best Friend to Princess Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

© *Jessica Hart, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A Romana 788. eredeti címe: *Honeymoon with the Boss* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* G. Korda Edit

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 787-788. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-840-5

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Katrina Cudmore

A szenvedély hevében

1. FEJEZET

Kara Duffy felsikoltott, amikor megcsúszott a sáros úton. Elesett, az arcába latyak és kavicsok csapódtak. Minden porcikája pokolian fájt. És ha ez még nem lett volna elég, hátulról lépések közeledtek felé. Lehet még rosszabb ez a nap? Az utolsók egyikeként halad majd át a célvonalon az ő védnökségével rendezett, *Mókás futás* elnevezésű jótékonyági futóversenyen, és mindennek a tetejébe az egyik pályabírónak kell segítenie rajta!

Kétségbeesetten próbált felállni, hogy legalább a méltósága maradékát megőrizze. Minden erejét mozgósította, de a lába kicsúszott alóla, és megint a sárban kötött ki. Ingerülten felmordult, de megdermedt, amikor a pillantása oldalra esett. A megmentője helyett, akire számított, három feketébe öltözött férfival találta szemben magát. A harmincas éveikben jártak, mindhárman izmosak és napbarnítottak voltak. Ketten aggódón méregették Karát, a középen álló azonban láthatóan csak nehezen tudta elfojtani a nevetését. Edwin monrosai herceg volt az, a testőreivel: Domenicóval és Lucasszal.

Kara a tenyerébe temette az arcát, és hangosan felnyögött. De utána szinte azonnal nevetésben tört ki, és mintegy varázsütésre elfelejtette, hogy az ellenfelei szégyenszemre legyőzik a versenyben. A következő pillanatban Edwin a kezénél fogva felhúzta a földről, Domenicót és Lucast pedig alig észrevehető fejmozdulattal a kissé távolabb álló két pályabíróhoz küldte.

– Igencsak romosnak tűnsz – állapította meg, miközben az arcán még mindig széles mosoly ült.
– Felajánlanám, hogy ölbe veszek, de nem szeretném, ha még egyszer olyan rendreutasításban lenne részem, mint első alkalommal, amikor kimentettelek egy hasonlóan kínos helyzetből.

Kara felhorkant. Természetesen tudta, hogy Edwin az első találkozásukra célzott. Ő tizenhét éves volt akkor, egy rögbimeccsen a másik csapat tagja, és egy ruhásszekrény termetű támadó játékos ledöntötte a lábáról. Földre került, és még nem tért teljesen magához, amikor azt érezte, hogy meglepően gyorsan talpra állították.

Nem egy csapattársa sietett a segítségére, hanem egy sötét hajú férfiszépség, aki jóval magasabb volt nála. Attól a naptól fogva Edwin a védelmezőjeként és rendíthetetlen támaszaként viselkedett, különösen akkor, amikor Michael, Kara bátyja és Edwin legjobb barátja, minden reményük ellenére meghalt.

Kara most csak zuhanyozásra és forró kakaóra vágyott. Kísértést érzett arra, hogy igénybe vegye a herceg valójában fel sem ajánlott segítségét, de persze nem tehetette.

– A te korodban vigyáznod kellene a hátadra – mondta.

Edwin karba fonta a kezét széles mellkasa előtt.

– Csak három évvel vagyok idősebb nálad.

– Minden év számít – válaszolta Kara pimaszul vigyorogva.

Megmentője bosszúsan felvonta sötét szemöldökét, és hüvelykujjával megnyomta Kara orra hegyét. Aztán megmutatta a kis sárfoltot az ujján.

– Gondolom, ezt a kis szuvenírt nem akarod megőrizni – mondta, és a tekintete tetőtől talpig bejárta Kara sáros testét. – Így is eleget viszel haza.

Kara gyorsan hátrébb lépett. A férfi minden érintése nyugtalanítóan hatott rá. Mindig is így volt. Most azonban még furcsán sebezhetőnek is érezte magát.

– Mindenképpen át kell haladnom a célvonalon – mondta szándékosan mogorván. – A szponzorok azonban meg fogják bánni, hogy rábeszéltek, pózoljak a fotókhoz, és reklámvideó is készüljön a célba érkezésemről. Több eszem is lehetett volna. – Kara elhallgatott, és energikusan továbbgázolt a sárban. A herceg nem mozdult mellőle. – Ki veled, mi hozott ide ma? Éppen nem igénylik a jelenlétedet az elegáns tengerparti kirándulásokon?

– Hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntöttem, lemondok a szokásos szabadidős tevékenységeimről, hogy veled lehessenek – válaszolta Edwin, és megfogta Kara kezét, hogy kihúzza egy újabb sárgödörből.

– Tudom, hogy ez a nap nagyon sokat jelent neked, mert ezt a jótékonyági eseményt Michael tiszteletére rendezitek – tette hozzá csendesen.

A bátyja halála óta már tíz év telt el, de az elvesztése még mindig pokolian fáj Karának. Ezt azonban nem akarta kimutatni.

– Mint mindig, most is nagyra értékelem a támogatásodat – ütött meg eltökélten hivatalos hangot. – Ahogy a csapatom többi tagja is – tette hozzá most már kissé kárörvendően mosolyogva. – Kate és Triona éppen ma reggel panaszkodott arra, hogy az utóbbi hónapokban alig lehetett látni téged.

Edwin figyelmen kívül hagyta a célzást.

– Hol van egyáltalán a csapatod többi tagja? Miért nem vagytok együtt?

– Én csak feltartottam volna őket. Ezért megbeszéltem velük, hogy a célvonalnál mondanak majd köszönetet a résztvevőknek a támogatásért. A *Mókás futás* nagyszerű lehetőség az adománygyűjtésére a jótékonyági szervezetünk számára.

– Valakinek melletted kellett volna maradnia – mondta Edwin, és az állával Kara tönkrement futócipőjére bökött. – És gondoskodnia valami praktikusabb lábbeliről.

Kara mosolyogva lenézett a lábára.

– Olyasmire, mint a te Special Forces bakancsod? Ne próbáld megint tagadni, hogy a monrosai hadsereg elitegységében kaptál kiképzést! Senki nem megy három hónapos diplomáciai útra, mint te, hogy aztán olyan izmokkal térjen vissza, amelyek egy díjbirkózónak is dicsőségére válnának.

Amint az várható volt, Edwin megrántotta a vállát. Aztán olyan áthatóan nézett Karára, hogy a lány elvörösödött.

– Minden rendben van veled? – kérdezte a herceg ingerülten. Markáns arcán furcsa kifejezés suhant át, aztán félrefordult, és még mindig Kara kezét fogva Domenico és Lucas felé vette az irányt, akik a két pályabíró mellett vártak rá. – A segítségedre van szükségem – mondta, kerülve a lány tekintetét –, de erről majd beszéljünk később!

Kara rádöbrent, hogy Edwin most először akar valamit kérni tőle. Sok éven át a herceg volt az, aki segített neki és támogatta. Igaz barátok lettek, mind a ketten szerették a régi fekete-fehér filmeket és a hegyi túrákat, de segítségért Edwin soha nem fordult hozzá. Nélküle viszont ő aligha tudta volna átvészelni, hogy az imádott bátyja öngyilkos lett.

A családjukutána szétesett. A szüleik ugyanúgy rajongtak Michaelért, mint Kara. Elmondhatatlanul büszkék voltak rá, mert a családból elsőként bejutott az egyetemre. Ráadásul Oxfordba!

Karának aztán végig kellett néznie, hogyan próbálta az édesapja éveken át vigasztalni a fájdalomba ragadt feleségét, de végül feladta. Ez összetörte Kara szerelemről és kapcsolatokról alkotott képét.

A Michael halála utáni hónapokban szinte alvajáróként elküzdötte magát az érettségiig. Később belevetette magát egy önpusztító kapcsolatba a volt barátjával, Nickkel, a szülei válása után pedig kihagyott egy szemesztert az egyetemen. Megint Edwin volt az, aki a hóna alá nyúlt.

Most pedig már hat év telt el azóta, hogy megalapította a jótékonyági szervezetét, amely fiatal felnőtteknek nyújt mentális támogatást, különösen az iskola befejezését követő években. Ma már hét központjuk volt Nagy-Britanniában, amelyek több egyetemmel együttműködve átmeneti és oktatási programokat valósítottak meg, és napi huszonnégy órában segélyhívó vonalat működtettek.

Bőven van azonban még tennivaló, és az anyagi korlátaik miatt Karának további pénzgyűjtési lehetőségeket kellett keresnie. Ez egyszerűen nem hagyta nyugodni.

Miután odaértek Domenicóhoz és Lucashoz, Edwin megköszönte a testőrei türelmét, és a pályabírókkal is kezét szorította.

– Az olyan önkéntes segítők nélkül, mint ti, meg sem tudnánk valósítani az ilyen adománygyűjtő rendezvényeket – mondta Kara, és mind a négy férfit lelkesen megölelte.

A testőrei elképedt arca Edwint arra készítette, hogy magyarázattal szolgáljon nekik.

– Kara a *Fiatalfelnőttek Közösen* nevű szervezet alapítója és vezetője.

A két óriás vonásai azonnal ellágyultak. Miután megígérték, hogy a jövőben is végeznek önkéntes munkát a jótékonyági szervezetnek, Kara sántikálva igyekezett lépést tartani Edwinnel, aki továbbindult. Az egyetem elvégzése után négy évig a londoni Cityben dolgozott, mielőtt hazatért

Monrosába, hogy az ország nemzetközi képviselőjeként dolgozzon. A munkája miatt rendszeresen megfordult Londonban, az utóbbi hónapokat azonban odahaza töltötte. A kapcsolata Karával ezért alkalmi üzenetváltásokban merült ki.

Edwin most hirtelen megállt.

– Te sántítasz – állapította meg a homlokát ráncolva.

Komor arca láttán Kara már komolyan aggódott, de most fellelegzett.

– Biztosan csak kisebb húzódás – dünnyögte, és megdörzsölte a lábát.

Edwin leguggolt elé.

– Hol fáj?

Kara a combja közepére bökött.

– Itt.

Edwin kicsit feljebb húzta Kara sárral befröcskölt rövidnadrágját, és finoman végigsimított a bőrén. Neki minden izma megfeszült, és csak nehezen tudott ellenállni a készítésnek, hogy felsőhajtson, kuncogni kezdjen, vagy elmeneküljön.

– Gyorsan a célba kell juttatnunk téged, hogy feltehesd a lábad – mondta Edwin.

Amikor felnézett, találkozott a tekintetük.

– Miért vagy itt? – kérdezte meg Kara újra.

A férfi válasz helyett hirtelen felállt.

– Majd én viszlek.

A lány felnevetett, de hirtelen elnémult. Edwin láthatóan komolyan gondolta, amit mondott.

– Azt nem lehet! A saját lábamon kell átfutnom a célvonalon. Védnökként elvárják tőlem, különben nem lesznek meg a szponzori pénzek.

– Mennyit tettek fel a célba érésedre?

– Majdnem kétszáz fontot.

A tekintetük másodpercekig párbajt vívott. Kara érezte, hogy ellágyul, mert Edwin nagyon hiányzott neki.

– Átvállalom az összeget – mondta a herceg, és a mosolya megmelengette Kara szívét. – Most pedig ne vonakodj tovább! Megsérültél.

Kara a másodperc törtrészéig kísértést érzett, hogy elfogadja a férfi ajánlatát. Aztán azonban előrszegezte az állát.

– Csak rándulást szenvedtem – mondta újra. – Mit gondolna a többi résztvevő, ha rendezőként nemcsak utolsó lennék, de ölben vinnének át a célvonalon? Rádásul éppen te! Tudod, hogy az csemege lenne a pletykalapoknak. Mikor fogadod el végre, hogy mi csak jóbarátok vagyunk, semmi több?

– Eleinte a szüleim is csak jóbarátok voltak, végül mégis összeházasodtak.

Kara nagyot nyelt. Nem emlékezett, mikor beszélt Edwin utoljára az édesanyjáról, aki meghalt, amikor a fia még kamasz volt. Miközben ezen gondolkodott, érezte, hogy ölbe veszik.

– Vagy én viszlek, vagy az egyik testőröm – hangzott Edwin fenyegetése.

– Hm...

Egyértelműbben Kara nem akart reagálni. Azt is megállta, hogy ne hajtja a fejét a herceg széles vállára, helyette látványosan karba fonta a kezét a melle előtt. Kívülálló számára ez biztosan mókásnak tűnt.

– Apámnak még mindig hiányzik az anyám. Jó csapatot alkottak együtt. Talán az érdekházasság a válasz.

Ez a beszélgetés egyre furcsább lesz, gondolta Kara.

– Válasz... mire?

Edwin a célvonal felé bökött a fejével. Már közelebb értek.

– Mekkora bevételre számítasz a *Mókás futásból*? – kérdezte.

Miért terelte el a szót? – találgatta Kara.

– Úgy húszezer fontra. Az biztosítja számunkra a jövő évi első három hónapot a southamptoni tanácsadó központ működésében.

– Tudod, hogy szívesen beszálnék pénzzel.

Ez állandóan vita tárgya volt köztük.

– Igen, és értékelem is az ajánlatodat. Én azonban azt szeretném, ha a Fiatal Felnőttek Közös finanszírozói helyi csoportok lennének. Az hozzájárul a céljaink jobb megértéséhez és az egyéni felelősségvállaláshoz. Te ráadásul éppen eleget teszel más célokért.

Edwin tekintete hirtelen ellágyult.

– Tudod, hogy nagyon büszke vagyok rád?

Kara a szemét forgatta, de a szíve a torkában dobogott. Az ilyen pillanatokban szinte elviselhetetlen lett a félelme, hogy Edwin valamikor talán nem lesz az élete része.

Edwin ráfordult a Brightonba vezető autópályára, és felsóhajtott, amikor előtte féklámpák sokasága villant fel. Lassítani kezdett, és végül megállt a terepjárójával. Mellette Kara türelmetlen hangot hallatott.

– Útépítések! Már a múlt héten is közlekedési káoszt okoztak – panaszkodott, és a közvetlenül mögöttük álló kis autóra nézett. – Bűnösnek érzem magam, mert Domenicónak és Lucasnak kell az én kocsimmal jönnie.

Edwin a visszapillantó tükörbe nézett, és elvigyorodott, amikor meglátta, milyen komor képet vágnak a testőrei, akik Kara kis autójában követték őket. Aztán oldalra fordult, és meglátta Kara arcán a szeplőket, amelyeket egyébként mindig gondosan eltüntetett a sminkkel.

– Szeretem, ha nem vagy kifestve, és kócos a hajad. Az első találkozásunkra emlékeztet.

Edwin aznap egyáltalán nem tervezte, hogy elmegy a rögbimeccsre, amelyen Kara okos és gyors cselek után az ellenfél egyik játékosának durva támadásától a földre került, és ott is maradt, mint egy rongybaba. Edwin akkor nagyon-nagyon oda szeretett volna menni hozzá, hogy a karjába zárja és védelmezze. Az egész világtól. És ez a késztetése mindmáig ugyanolyan erős volt.

Michael temetése rémálomként maradt meg az emlékezetében. A temetésen való részvétele után megjelent számos újságcikk miatt Kara szülei bosszúsak voltak, és ez csak tovább növelte a büntudatát. Miközben sajnó szívvel Kara szavait hallgatta, aki a bátyja halálával a legjobb barátját és a biztonságérzetét is elveszítette, Edwinben megérett az elhatározás, hogy erejéhez mérten mindezt pótolni fogja.

Közben neki magának is meg kellett küzdenie a barátja elvesztésével, de az édesanyja halálával is, aki borzalmasan hiányzott neki – és mindazokkal az emlékekkel, érzésekkel, amelyekről azt gondolta, hogy már rég eltemette őket.

Karával a laza kapcsolat az évek során szilárd barátsággá érett. Egy olyan életben, amelyben az emberek túlságosan is igyekeztek elnyerni Edwin tetszését, Michael húga az egyenességével és a remek humorérzékével az iránymutatója és a támasza lett.

Valóban kockára akarja ezt tenni? Veszélyeztetni, hogy talán elveszíti Kara bizalmát?

Edwint újra zavarodottság, az apja iránti düh és a jövőtől való félelem kerítette hatalmába. Halkan felsóhajtott. Legszívesebben feltépte volna a kocsiját, hogy egyszerűen lelépjen.

A belső zűrzavaráról láthatóan mit sem sejtve Kara lehajtotta a napellenzőt, és a megvilágított tükörben figyelmesen szemügyre vette az arcát.

– Te most cikizel engem? El sem hiszem, hogy reggel elfelejtettem eltenni a sminktáskámat! Ami pedig a hajamat illeti... – Grimaszt vágott, és két kézzel beletúrt hosszú, mézszőke fürtjeibe. – Emlékeztess, jövőre ragaszkodjak ahhoz, hogy legyenek hajvasalók a női öltözőben. Több alvás és napozás is jót tenne nekem.

Edwin csak most figyelt fel a sötét karikákra Kara szeme alatt.

– Még mindig naponta túlórázol?

Kara eleresztette a füle mellett a kérdést, bekapcsolta az autórádiót, és addig váltogatta az adókat, amíg talált egyet, amelyen dzsessz szólt. Tudta, hogy Edwin utálja ezt a műfajt. A férfi nem is tétovázott sokáig, és kikapcsolta a rádiót.

– Láttam, hogy erősen sántítottál, amikor a verseny után bementél a büfésátorba beszélgetni a

futókkal. Úgy sejtem, jobban fáj a lábad, mint ahogy állítod.

Kara színpadiasan felsóhajtott, aztán komolyan Edwinre nézett.

– Köszönöm, hogy eljöttél. Minden résztvevő odavolt a gyönyörűségtől. Úgy tűnik, biztosítottad, hogy jövőre is sikeres legyen a jótékonyági futás. A nevezési lista már most jó hosszú.

– Annak sokkal inkább a te remek szervezésedhez van köze, nem az én jelenlétemhez.

– Badarság! Az ujjongó tömeg biztosan nem azért ácsorgott a célvonalnál, hogy engem buzdítson. A két kísérőd és te érdekesítő együttest alkottatok.

– Akkor örülök, hogy legalább így hasznos lehettem.

Az utóbbi heteket Edwin ügyvédek csapatával töltötte, annak érdekében, hogy ne kerüljön olyan csávába, amelyben most éppen van. Az, amit kérnie kell Karától, egyszerre képtelenség és igazságtalanság. Nem akarta belekeverni a lányt egy olyan káoszba, amelyről nem tehet, de hát nincs senki más, akiben megbízna.

– Jövőre is eljössz? – kérdezte Kara kacéran.

Edwin szárazon nyelt egyet.

– Nem biztos, hogy jövőre én még...

– Csak nem vagy beteg? Ezért tűntél el az utóbbi időben? – szólt közbe Kara ijedten.

Az őszinte aggodalomtól a szemében Edwin szíve még nehezebb lett. Azt fogadta meg, hogy óvni fogja Michael húgát, nem pedig azt, hogy kiszolgáltatja a kegyetlen világnak. Michael és ő az aikido-egyesületben ismerkedtek meg, amikor mind a ketten Oxfordban tanultak. Mindketten politikatudományt, filozófiát és közgazdaságtant hallgattak, csak Edwin egy évfolyammal Michael fölött járt az egyetemen.

A barátja többször magával vitte a családjához Londonba, azt állítva, meg kell ismernie a való világot, látnia kell, hogyan élnek a „hétköznapi emberek”. Londonban megismertette Edwint azzal a hajléktalanokat támogató jótékonyági intézménnyel, amelynél ő már hatodikos kora óta önkénteskedett. A helyi aikido-klubba is elvitte, ahol a bűnözésből a sport felé igyekeztek terelni a fiatalokat.

Kara mindig velük volt, csüngött Michael szavain, és csak csendesen mosolygott, ha a bátyjával nem értettek egyet valamiben. Kara Londonban is meglátogatta Michaelt, elment buliba a két jóbaráttal, és ő volt az egyetlen ember, akinek sikerült elérnie, hogy Michael táncoljon is. Istenítette a bátyját, és a szülei is rajongtak az egyetlen fiukért. Edwin sokszor ugratta ezzel, de Michael mindig csak vállvonogatással intézte el a dolgot. Egészen addig, amíg egyszer mind a ketten ott nem voltak egy házibuliban Oxfordban, ahol Michael részegen elesett, és a kiborult italával tönkretette valakinek a laptopját. A kitört vita alatt csak kifejezéstelen arccal állt ott, végül pedig elrohant valahová.

Hasonló esetek ezután is történtek, és amikor Edwin megpróbálta megtudni a barátjától, mi van vele, Michael egyre gyakrabban könnyekben tört ki. Ezzel nem tudott mit kezdeni a herceg, akit arra neveltek, hogy az érzéseit el kell rejtene a világ elől. Michael végül bevallotta neki, nem találja a helyét Oxfordban, egyre gyakrabban vannak sötét gondolatai, és fél, hogy nem tud megfelelni a szülei magas elvárásainak.

Edwin meghallgatta a barátját, és próbált segíteni neki. Azt tanácsolta, forduljon az egyetemi tanácsadóhoz, és felajánlotta, hogy állja a költségeket, ha Michael inkább magánrendelést folytató terapeutához szeretne fordulni. Ő azonban a következő hetekben egyre többször nem ment be az egyetemre, napokat töltött a szobájában, azt állítva, tanul, és nem akarja, hogy zavarják.

A záróvizsgáik előtt Edwin megosztotta a barátja miatti aggodalmait egy professzorral. Michael megtudta ezt, kiborult, és eltűnt anélkül, hogy akár csak üzenetet hagyott volna. Edwin kétségbeesésében Michael szüleihez fordult, akik hitetlenkedve és elutasítóan reagáltak. Michael apja közölte vele, hogy értékeli az aggodalmát, de téved. A fia ugyanis a múlt hétvégén azt mondta neki, nagyon élvezi az egyetemi életet, és örömmel várja, hogy a nyarat Edwinnel töltsse Monrosában.

Michael, miután megbukott a második évi vizsgáin, vonattal Anglia déli tengerpartjára utazott, ahol túladagolta magát, és másnap reggel holtan találtak rá a strandon. A szülei éppen nyaraltak, ezért Kara értesült elsőként a tragédiáról. Edwin, miután egy szomszédától megtudta a rossz

hírt – mert Kara a telefonban egy hangot sem tudott kinyögni –, azonnal vonatra szállt, hogy Monrosából Londonba utazzon. Ott szorosan magához ölelte Karát, miközben a fájdalomtól és a büntudattól majd megszakadt a szíve.

Amikor meghalt Edwin édesanyja, a bánat egészen letaglózta, de a csúnya következményekkel, különösen a legszűkebb családja reakcióival egyáltalán nem számolt. Azzal, hogy az apja egyszeriben agresszívvá és diktatórikussá változik... Luis lázongásával, ami állandóan bajba keverte... Ivo elfojtási taktikájával és távolságtartásával...

Ha túlságosan szeretsz valakit, az mindenképpen sérülésekkel jár együtt...

Michel halála után ezek az érzések újra felkavarodtak. A sokk és a bánat megakadályozta, hogy Edwin igazán törődjön Karával, és hatékonyan segítsen neki. Idővel azonban közeli barátok lettek, és együtt sikerült túlélniük az újságcikkeket és az örökös összetűzéseket, amelyeket az okozott, hogy Kara bánatában elkeseredetten figyelemre vágott, és túlfeszítette a húrt.

Edwin azonban most olyan kérdést akart feltenni neki, amely véget vethet az értékes barátságuknak...

Leengedte az oldalsó ablakot, amelyen át a sűrűn szitáló eső bejutott a kocsiba, de levegőre volt szüksége, hogy kitisztuljon a feje, és mélyeket lélegzett.

– Jövőre talán nem vehetek részt a futóversenyen, mert lehet, hogy akkor már Monrosa trónján fogok ülni – mondta.

Kara elképedten meredt rá.

– Hogyhogy? Miért?

– Apám úgy döntött, hogy leköszön.

– És te következelsz a trónöröklési rendben – mondta Kara inkább csak saját magának, miközben az autópályán még mindig állt a forgalom, feltehetően egy baleset miatt. – Erre nem számítottam, és te sem tűnsz olyan lelkesnek, amilyennek valójában lenned kellene. Azt hittem, az a legfőbb célod, hogy sikeres uralkodó legyél.

Szirénázást hallottak, és egy rendőrautó száguldott el mellettük a leállósávban.

– Az uralkodóváltást a királyi udvar és a nyilvánosság is csak vonakodva fogja elfogadni. Különösen akkor, ha megvalósítom a tömegturizmus visszafogását célzó reformjaimat, amelyek a környezetvédelem érdekében tartós változásokat eredményezhetnek a szigeten.

Kara a férfi feszült arcára nézett, és fájdalmasan elszorult a szíve.

– Csak jól kell eladnod az elképzelésedet Monrosa megújításáról. Emlékeztess azokra az újításokra, amelyekről már sikerült meggyőznöd apádat a környezetvédelem, a lakásépítési program és az egészségügy terén. Tudom, hogy elkötelezett és együttérző uralkodó leszel. Ezt idővel Monrosa lakossága is felismeri, értékeli és díjazza majd.

– Ejha! – Edwin önkéntelenül is elmosolyodott Kara szenvedélyes kijelentése hallatán. – Talán ki kellene neveznem téged a sajtósóvivőmnek – mondta, aztán újra elkomolyodott. – A környezetvédelmi reformok csak a kezdetet jelentik. Nem lesz egyszerű változtatni az emberek gondolkodásán, különösen azokén, akik befektetettek az idegenforgalomba. – A herceg felsóhajtott. – Gondolni sem szeretek azokra a partszakaszokra, amelyeket már tönkretett a szabályozatlan beépítés – mondta.

Határozottan eltökélte, hogy az édesanyja nyomdokaiba lép, aki szenvedélyes aktivistaként határozottan fellépett Monrosa egyedülálló mikroklímája és biodiverzitása védelmében.

Edwin teljesen a gondolataiba merült, és összerezzen, amikor Kara hosszú szünet után újra megszólalt:

– Gondolom, a koronázásod után annál is ritkábban látlak majd, mint az utóbbi időben. Ezért jelentkeztél csak elvétve?

Edwin grimaszt vágott.

– Hónapokat töltöttem azzal, hogy rábeszéljem apámat, maradjon a trónon, mert úgy gondolom, nem a valódi okból akar lemondani. Azt mondja, ideje, hogy olyan uralkodója legyen az országnak, aki friss energiával új elgondolásokat valósít meg. Ő pedig unokákat akar látni az udvarban, mielőtt még túl öreg lesz a nagyapaszerepre.

Kara összevonta a szemöldökét.

– Mi köze az egyiknek a másikhoz?

Edwin nagy levegőt vett.

– Apám tavaly új törvényt hozott Monrosa trónöröklési rendjéről. Annak értelmében csakis nő herceg léphet a trónra.

– És ez mit jelent? – kérdezte Kara.

Edwin lelkében kétkedés, félelem és homályos előérzetek vívtak küzdelmet. Eddig tartós kapcsolatra sem gondolt soha, nemhogy házasságra, mert az szerinte a szerelem elvárását jelenti. Az ő szíve azonban túlságosan bezárult ahhoz, hogy meg akarná kockáztatni, hogy újra őszintén szeressen valakit. Csupán kötelességérzetből lépjen a házasság aknamezőjére?

Az a sorsa, hogy egy nap az apja utóda legyen, ez a születése óta meg van írva. Tartozik vele a hazájának, a népének, a családjának.

– Meg kell házasodnom – válaszolta meg fojtott hangon Kara kérdését. – Különben apám húga, Maria hercegnő lép Monrosa trónjára.

Kara egy pillanatig lehunyta a szemét.

– Meg fogsz nőszülni... – suttogta aztán.

– Azért is jöttem ide, hogy ezt elmondjam neked. Mert...

Edwin elhallgatott, amikor Kara hirtelen feléje fordult.

– Gondolom, ilyenkor gratulálni illik – mondta a lány szélesen mosolyogva, de a szemét nem érte el a mosolya. – Ki a szerencsés, és mikor történik meg? – kérdezte, de mielőtt még Edwin megszólalhatott volna, felnevetett. – Nem csoda, hogy az utóbbi hónapban mintha eltűntél volna a Föld színéről. Egy királyi esküvő előkészítése bizonyára nem kis dolog.

– Apám azt tervezi, hogy a lemondását jövő csütörtökön jelenti be. A következő király koronázásának a dátuma is megvan már: június elseje.

– Vagyis kevesebb, mint két hónap múlva lesz. És addigra meg kell házasodnod? – Kara csettintett a nyelvével. – Kit fogsz elvenni, és mikor lesz az esküvő?

Az újabb rendőrautó szirénázása némi haladékat biztosított Edwinnek.

– Már említettem neked, hogy a segítségemre van szükségem – mondta, miután elült a zaj.

– Ugye nem arra akarsz kérni, hogy legyek az esküvői tanúd? – kérdezte Kara. – Arra Luis vagy Ivo sokkal alkalmasabb, mint én.

– Nem, én... – Edwin nagyot nyelt, és újra belekezdett: – Nem arra szeretnék megkérni – mondta.

Nagy nehezen kicsikart magából egy mosolyt, de az nem volt elég ahhoz, hogy Kara komor arca felderüljön.

– Azt szeretném megkérdezni, nem jönnél-e hozzám feleségül.

2. FEJEZET

Beverte a fejét az előbb, amikor elesett? Mert Kara esküdni mert volna, hogy Edwin éppen házassági ajánlatot tett neki.

Mind a ketten összereztek, amikor valaki hangosan bekopogott a kocsik vezetőoldali ablakán. Domenico volt az, aki arra akarta figyelmeztetni a herceget, hogy megindult a forgalom, Edwin viszont az egyik sávban állva akadályozza. Ő végre észbe kapott, és beindította a motort. A tekintetét az útra szegezte, a száját keskeny vonallá préselte.

Kara nem akarta elhinni, hogy a legjobb barátja, Monrosa hercege, hamarosan pedig az uralkodója, valóban feleségül kérte őt, és fojtottan felnevetett.

– Jó vicc, de miért nem mondd meg inkább, kit akarsz oltár elé vezetni?

A kérdésért szigorú pillantást kapott cserébe Edwintől.

– Tudhatnád, hogy ilyesmivel soha nem viccelnék – mondta.

Karának igazat kellett adnia neki. Ő azonban most minden szalmaszálba belekapaszkodott, amely segítségére lehet abban, hogy kikerüljön ebből a szorult helyzetből.

– Komolyan gondolom, Kara! Feleségül szeretnék venni.

– Szóhoz sem jutok. – Azt, ami valójában a nyelve hegyén volt, Kara nem akarta kimondani.

– Igazán lenyűgöző, hogy egy hűvös márciusi reggelen egy olyan romantikus helyen, mint egy kétsávos autópálya, egy valódi herceg házassági ajánlatot tesz nekem.

A lány száraz humora most is mosolyt csalt Edwin arcára, mint mindig.

– Mindenre megígérem, ami szent, hogy a mézesheteinken majd mindent jóváteszek.

Kara felnevetett.

– Neked teljesen elmehetett az eszed!

– Emlékszel még egy éjszakai telefonhívásodra, amikor megkérdezted tőlem, hogy elveszlek-e, ha harmincévesen még mind a ketten szinglik leszünk?

A fenébe! Kara azt hitte, hogy Edwin már rég elfelejtette.

– Egy barátnőm esküvőjén volt, és túlságosan érzelmes voltam, mert becsíptem.

Miután a szülei házassága zátonyra futott, Kara megfogadta, hogy ő soha nem kezd komoly kapcsolatba, ha az ilyen fájdalmasan végződhet. Később azonban, miután a családi házat eladták, ő pedig elvégezte az egyetemet, és egyedül élt Brightonban, egyre inkább állandóságra és emberi közelségre vágyott.

Nick sajnos nem volt megfelelő válasz az igényeire. A kezdeti figyelmeisége és odaadása után irányításmániássá változott, Kara pedig újra meggyőződéses szinglivé.

– Egyébként sem vagyok még harminc – tette hozzá.

– Hat hónap múlva már annyi leszel.

Kara fintort vágott.

– Köszönöm a felesleges emlékeztetőt – mondta.

A szomorúsággal és bizonytalansággal teli évek után olyan életet teremtett magának, amelyben kielégítő munka és megbízható barátok várták, de az a kellemetlen érzése volt, hogy mintha rohamosan közeledne a harminchoz.

Közben beértek a városba. Edwin egy zebránál megállt, hogy átmelessen az úton egy fiatal férfi, aki babakocsit tolt, és kézen fogva vezetett egy kislányt. Kara szárazon nyelt egyet, és megkockáztatott egy oldalpillantást Edwinre. Az elmúlt években a férfi a megbízhatóságot és az állandóságot jelentette számára.

– Biztosan sok nálam alkalmasabb nő van erre. Miért nem próbálsz meg inkább stratégiai szövetséget kötni, ahogy azt a ti köreitekben szokták?

Edwin várt a válasszal, amíg parkolóhelyet nem talált a bérház előtt, amelyben Kara lakott, és csak akkor fordult feléje.

– Olyan nőt kell elvennem, akiben tökéletesen megbízhatok, és nálad jobban senkiben sem bízom.

A férfi hangjának komolyságától Karának megint a torkában dobogott a szíve.

– Elég ez alapnak egy szilárd, tartós házassághoz? – kérdezte. – Domenicóban és Lucasban is tökéletesen megbízol, mégsem akarod egyiküket sem elvenni, nem igaz?

Edwin gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Már csak azért sem, mert mindketten régóta házasok, és annyit dolgoznak mellettem, hogy nem lenne idejük a válóperre.

Kara megpróbálkozott egy nevetéssel.

– Most komolyan...

– Én teljesen komolyan gondoltam – vágott közbe Edwin. – Csütörtökig be kell jelentenem az eljegyzésemet, mert apám ragaszkodik hozzá.

Domenico megjelent a kocsi mellett, és Edwin bólintott, hogy jelezze: készen állnak rá, hogy felmenjenek Kara lakásába. Mielőtt azonban kiszállt volna, még egyszer oldalra fordult.

– Komolyan azt gondolom, hogy egy jó házasság egyik legfontosabb feltétele a kölcsönös bizalom. Az pedig megvan közöttünk, igaz?

Kara dűnnyögött valamit, ami ugyanúgy lehetett egyetértés is, mint ellenkezés. Kérhetne időt arra, hogy elgondolkodjon a képtelen javaslaton, valójában azonban nincs min gondolkodnia. Semmiképpen sem mehet hozzá Edwinhez!

A lakásában betette a táskáját a parányi tárolójába, aztán továbbment a konyhába, és megtöltötte a vízforralót.

– Figyelj, Edwin! Én egyszerű, munkásosztálybeli lány vagyok, és halvány sejtelmem sincs, mit kell tennie egy hercegnének. Már a „hercegné” szó is nevetségesen hangzik a fülemben.

– A hivatalos címed az lenne: ő királyi fensége, Monrosa hercegnéje – javította ki Karát a herceg szelíden, aztán kibújt a besározódott fekete zakójából, és beakasztotta a zsúfolt gardróbba.

– Na látod, még ezt sem tudtam.

Edwin előhúzott a konyhaasztal alól egy hokedlit, amelyen mindig ülni szokott, amikor itt volt.

– Senki sem várja el tőled, hogy az udvari protokollt minden részletében ismerd. Az nem is fontos. Csakis az a fontos, hogy olyan feleségem leszek, akiben megbízhatok. Társ, aki megérti, hogy csak papíron leszünk házasok.

Karának elkerekedett a szeme.

– Tisztában vagyok azzal, mit kérek tőled, és nem meggondolatlanul teszem. Az utóbbi hetekben rengeteg törtem a fejem, és végül arra jutottam: minden feltétel megvan ahhoz, hogy jól működhessenek közöttünk a dolgok – mondta Edwin sietve a lány csodálkozása láttán. – Egyikünk sem akar romantikus kapcsolatot – játszott ki aztán a következő aduját. – Legalábbis mindig ezt állítottad – tette hozzá a biztonság kedvéért.

Kara fülében ez kihívásnak hangzott.

– Nemcsak a szerelmi házasságban nem hiszek – válaszolta –, hanem bármiféle házasságban sem. A szerelmet ennek ellenére nem kellene eleve kizárnod. Eddig ugyan nem adtál esélyt neki, de ez bármikor megváltozhat, ha egyszer csak felbukkan az életedben az igazi.

Edwin legyintett.

– Maradéktalanul boldog vagyok szingliként.

Kara szótlanul leforrázta a teát, négy bögrét tett a pultra, aztán a kezét karba fonva éles szemmel méregette a férfit. Edwin összevonta a szemöldökét.

– Mi van? Te nem ugyanígy vagy ezzel Nick óta?

– De igen – ismerte el Kara kelletlenül –, viszont nekem nem kell megházasodnom. És ha eddig komolyabban vetted volna a... viszonyaidat, valakivel biztosan kialakult volna köztetek a bizalom. Akkor most nem kellene a legjobb barátodat feleségnek beszervezned.

Edwin tekintete minden szónál jobban elfelhősödött.

– Úgy, ahogy Salma Rosucciban megbíztam? – kérdezte gúnyosan.

Kara összerezzenett.

– Ő kétségtelenül nem jó példa, és sajnálatos, hogy elárulta egy lesifotósnak, Szardíniára utaztok romantikus nyaralásra. – Karának el kellett fojtania egy vigyort. – A dolog jó oldala talán az, hogy egész Európában nők milliói gyönyörködtek a strandon készült fotóitokban.

Edwin csak bosszús morgást hallatott, aztán felállt, a konyhapulthoz ment, és Kara pillantását kereste.

– Valóban olyan rossz lenne neked, ha feleségül jönnél hozzám?

Kara egy futó pillanatig kísértést érzett, hogy megrázza a fejét, és azt mondja, több mint jó lenne számára, ha Edwin felesége lenne, és minden napot vele tölthetne. Végül iróniába menekült:

– Az mindenképpen összezavarná a sajtót.

– Szamárság! Hamar felismernék, milyen hihetetlen kincs vagy.

– Soha – jósolta meg Kara növekvő rémülettel. – Elevenen széttépnének. Már látom a főcímetek: „Edwin herceg elveszi egy építési vállalkozó lányát!” Vagy: „Miért mehet hozzá Kara Duffy éppen a milliárdos Edwin herceghez?” No és mit szólna a családod?

– Luist és Ivót nem érdekli, hogy mit teszek. Őket túlságosan lefoglalja, hogy a saját életüket éljék.

– És mi van apáddal?

– Ő az egyoldalú döntésével minden jogát eljátszotta arra, hogy véleményt formálhasson ebben az ügyben – válaszolta Edwin fagyosan. – Házasságra talán kényszeríthet engem, de a menyasszonyom megválasztásába nem szólhat bele.

Kara felnyögve a tenyerébe temette az arcát.

– Más szóval, aligha lesz boldog, ha meghallja, hogy rám esett a választásod. Elég csak arra gondolnom, milyen dühös volt, amikor miattam veszítették el a vitorlásversenyt, mert mindenképpen ott akartam lenni a fedélzeten. Aztán pedig olyan tengeribeteg lettem, hogy be kellett futnotok a legközelebbi kikötőbe.

– Ahogy már mondtam, az ilyesmit nem szabad a szívedre vened. Apám zsémbes természetű ember, és mindenkivel baja van.

– Tudja egyáltalán, hogy engem akarsz elvenni? – kérdezte Kara.

– Nem.

A lánynak szörnyű gyanúja támadt.

– Ugye nem azért tettél nekem házassági ajánlatot, hogy visszavágj apádnak? – kérdezte, és nem értette, hogy tud Edwin vigyorogni ezen a jogos feltételezésen.

– Erre még nem gondoltam, de igen, az még külön öröm lenne.

– Szégyelld magad! – Kara a férfi elé tette az egyik bögre teát, és közben akarata ellenére elnevette magát. – Szinte csábító a lehetőség, hogy szavadon fogjalak, mert akkor láthatnám apád rémült arcát. A két alfahím örületbe kergetné egymást.

Kara felvette a másik két bögrét, és a bejárati ajtóhoz indult. Edwin követte.

– Alfahímek?! – mondta felháborodottan. – Hogy jut eszedbe ez a képtelenség?

– Most miért csodálkozol? Nem veszed észre, hogy ti állandóan háborút folytattok egymással?

– Nem... Oké, időnként összecsapunk, mert az öregem szörnyen konok és munkamániás. – Edwin a bögrékre bökött az állával. – Igazán nem kell teát adnod Domenicónak és Lucasnak.

– Mindig ezt mondd, amikor itt vagy, de én sajnálom őket, mert odakint kell ülniük a hidegben.

Edwin kinyitotta az ajtót, aztán elvette Karától a bögrét.

– Majd én kiviszem. Te kímélt a lábadat! És ha majd hercegné leszel...

– Nagyon nem szívesen szakítom félbe királyi fenségedet – mondta Kara utánozhatatlan pimaszsággal –, de még nem egyeztem bele, hogy hercegné legyek.

– Még nem, de majd megteszed – válaszolta Edwin, és kilépett az ajtón.

– És még te nevezed apádat konoknak! – kiáltott utána Kara, mielőtt visszament a nappaliba.

Felkapcsolt néhány lámpát és begyújtotta a kandallót, aztán behozta a konyhából a teát, és a bögréjével leült egy kis fotelba a kandalló közelében. Edwin a kanapén foglalt helyet, miután visszajött.

– Nem mehetek hozzád – közölte vele Kara.

– Miért nem?

– Hol kezdjem? – A lány felsóhajtott. – Például a társadalmi háttér miatt. Egyébként is, inkább a legjobb barátod szeretnének maradni. Arról nem akarok lemondani.

Edwin egyenesen Kara szemébe nézett.

– Megígérem, hogy soha nem fogok fájdalmat okozni neked – mondta.

Eddig mindig állta a szavát, de mi van, ha legjobb szándéka ellenére sem tudja betartani az ígéretét? Karának a szülei kellett gondolnia, akik valamikor szerették egymást, végül mégis eltávolodtak egymástól.

– Mitől félsz leginkább? – kérdezte Edwin.

A kérdésen gondolkodva Kara pillantása a kezére esett. Annak idején Nick az első évfordulójukra gyűrűt ajándékozott neki, és mindig duzzogott, amikor ő letette. Évek óta semmilyen gyűrűt nem viselt. A gondolatra most is összerezzent.

Megértette, miért kell Edwinnek megházasodnia, és utálta, hogy nem segíthet rajta, bár most először kért tőle valamit. A legkevesebb, amivel tartozik neki, hogy egészen őszinte legyen vele.

– Attól félek, hogy egy tartós kapcsolatban nem kapnék levegőt. Megfulladnék, elveszíteném önmagam. Még egy látszatházasságban is.

– Ezt nem igazán értem – vallotta be Edwin.

– Michael halála után... Tudod, hogy akkor egy időre kisiklott az életem. Túl sokat ittam, buliztam, túl sok férfival voltam...

– Nem tudtad feldolgozni a felfoghatatlant, és az utadat kerested – mondta Edwin szelíden.

Kara bátorságot gyűjtött ahhoz, hogy feltegye a kérdést, amely már évek óta foglalkoztatta. Miért maradt Edwin annak ellenére mindig mellette, hogy ő újra meg újra irányt tévesztett? Azt a lehetséges választ, hogy szánalomból, elviselhetetlennek találta.

– Annak idején határtalanul türelmes voltál velem.

– Te pedig határtalanul szenvedtél.

Kara bólintott, és visszapislogott néhány könnycseppet. Edwint az édesanyja korai halála tette ilyen érzékeny és empatikusná?

– Miután leérettségiztem és Brightonba költöztem, azt hittem, kezembe vettem az életem irányítását. Aztán találkoztam Nickkel. Hogy nem ő számomra az igazi, azt legkésőbb akkor felismertem, amikor egyre rögeszméesebb lett. Végül már úgy éreztem, megfojt a gyámkodásával és a dirigálásával.

– Kara...

A lány leintette.

– Annak idején csak a te váratlan látogatásod ébresztett rá igazán a helyzetemre. Amikor minden teketória nélkül elraboltál a szüleid monrosai nyaralójába, legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben.

– Akkor csak azt mondtad, hogy szünetet kell tartanod a stresszes munkádban. Nickre egy szót sem vesztegetted.

– Valóban azt gondoltam, hogy az állapotomnak fizikai okai vannak. Stresszreakció Michael halálára és a szüleim válására. Azt, hogy milyen romboló volt a kapcsolatom Nickkel, majdnem túl későn ismertem fel, és csak Monrosában támadt az az ötletem, hogy jótékonyági szervezetet alapítsak. Michael ön maga ellen folytatott küzdelmére és a saját brightoni életem első időszakára gondoltam, amikor nagyon egyedül éreztem magam. Miután visszamentem Angliába, szakítottam Nickkel.

– Mit szólt hozzá?

– Mondjuk úgy, eltartott egy ideig, mire elfogadta.

Edwin fojtottan elkáromkodta magát.

– Zaklatott téged?

– Le kellett tiltanom a számát.

Edwin két kézzel beletúrta a sűrű, sötét hajába.

– Miért nem kértél tőlem segítséget?

Kara megrántotta a vállát.

– Büszkeségből, szégyenkezésből... mert kínosnak éreztem volna.

– Bárcsak beszéltél volna velem! – dünnyögte Edwin. A szemében égő tűz szinte megperzselte Karát. – Most már értem, miért nem akarsz új kapcsolatot, de esküszöm, hogy én soha nem fogok fájdalmat okozni neked, Kara. És rábeszélni sem próbállak majd semmire, amit nem szeretnél megtenni.

Hála az égnek! – gondolta Kara. Most azonban úgy érezte, hogy cserben hagyja Edwint.

– Van esetleg valaki más, akit megkérhetsz? – kérdezte óvatosan.

– Senki, akiben megbíznék.

Kara felsóhajtott.

– Most már értem, miért olyan fontos ez neked.

– Az az én problémám, nem a tiéd.

– Ha megpróbálnád megtámadni az új törvényt, amelyet apád...

– Az utóbbi hónapokban pontosan azt tettem. – Edwin felállt, és az ajtóhoz ment, de ott még megfordult. – Már ma este vissza kell mennem Monrosába. Köszönöm, hogy meghallgattál, és remélem, nem haragszol azért, mert megkérdeztelek – mondta, és fanyarul elmosolyodott. – Te mindenkire jó benyomást teszel. És attól eltekintve, amit sokan képzelnek, egy uralkodó tisztsége erős munkamorált, empátiát és legfőképpen olyan képességeket igényel, hogy példakép lehessen. Ezeknek a tulajdonságoknak te mind a birtokában vagy.

– Én? Komolyan ezt hiszed? – kérdezte Kara. Edwin ilyennek tartja őt? A gondolatok egymást kergették a fejében. – Feltételezem, ideiglenes megállapodásról lenne szó. Arra az esetre, ha te mégis találsz valakit, akit valóban...

Edwin meghökkent, aztán hirtelen Kara mellett termett.

– Nem látom okát, miért ne lehetne tartós megoldás.

– És ha találkozol valakivel, aki elcsavarja a fejed...?

– Aki feleségül jön hozzám, élvezni fogja a megbecsülésemet és a feltétlen hűségemet.

Kara lassan bólintott.

– És mi lesz apád unokákra vonatkozó kívánságával? Az hogy fog teljesülni?

Edwin ajkán halvány mosoly játszott.

– Azt szeretnéd, hogy tartsak neked szexuális felvilágosítást?

– Ne! – tiltakozott Kara felháborodottan, és fülig vörösödött.

– Semmi baj, vicc akart lenni – nyugtatta meg Edwin. – Megmondtam apámnak, hogy házasságra talán rákényszeríthet, de azt semmiképpen sem döntheti-e, lesznek-e gyerekeim.

– Hogy fogadta?

– Meglepően higgadtan. Gondolom, nem akart nevetségessé válni. – Edwin megrántotta a vállát. – Most viszont mindenképpen mennem kell – mondta.

Kara kikísérte. Edwin elköszönéskor megölelte, ahogy szokta, de most Kara vállára is rátette a kezét. A gesztus szomorúságról, sebezhetőségről árulkodott, és búcsúnak tűnt. Kara csak nehezen állta meg, hogy ne kapaszkodjon belé. Nagyon nehéz lehetett ennek a büszke férfinak, aki soha nem szorult segítségre vagy támogatásra, arra kérnie őt, hogy legyen a felesége.

Tudta, Erwin azért akar trónra lépni, hogy megvalósítsa a régóta tervezett és előkészített reformokat a népe és a környezetvédelem érdekében. Kara feje még mindig zsongott az ellenérvektől, de hogyan hagyhatná ilyen gyalázatosan cserben a legjobb barátját, aki már többször is élete megmentőjének bizonyult?

Amikor Edwin a hüvelykujjával végigsimított felforrósodott arcán, nagy levegőt vett.

– Két évet adok neked – mondta. – Utána elválhatunk. Ennél rövidebb idő nem lenne reális a nagyratörő reformterveid miatt.

– Ez most akkor egy igen?

– Lehet.

Edwin megint megölelte Karát. Amikor elhúzódott tőle, ő kissé megtántorodott, és a férfi karjába kellett kapaszkodnia.